

Loven af 1867. Det ærede Medlem staaar paa Forudsætningerne fra 1867 og paa Loven af 1867, men jeg beder det ærede Medlem vise os en eneste Paragraf i Lovforslaget med vore Ændringer, hvor der er nogenstomhelst Forskjel, hvor der er Noget, der viser hen til en Forsvarsplan til den ene eller til den anden Side. Staaer man ifølge Lovforslaget paa Kjøbenhavns Befæstnings Standpunkt, saa have vi staaet paa dette Standpunkt siden 1867, og saa har det ærede Medlem og det Mindretal, hvortil han hører, ogsaa staaet derpaa i 13 Aar. Jeg skal ikke særlig gaa ind paa Enkelthederne i det ærede Medlems Ændringsforslag; jeg haaber, at der for hans og hans Meningsfællers Vedkommende vil ske noget Bignende som det, der blev antydet af et andet Mindretal, at de Forslag, der nu foreligge, ikke ville være deres sidste Ord i Sagen, men jeg skal kun udtale mig om den almindelige Motivering, han i Betænkningen har givet sine Forslag. Det ærede Medlem sagde, at hans Forslag for Hærens Vedkommende blandt Andet vare fremsatte for at gjøre det „finansielt muligt“ at give en stærkere Udviikling af Flaaden. Ja, det ærede Medlem vil vide, at det Mindretal, hvortil jeg hører, ikke staaar tilbage i Kjærlighed til Flaaden for et Mindretal, hvortil det ærede Medlem hører. Jeg skal ikke gjøre vort Mindretal stort deraf, at vi, som det vil ses af Flaadebetænkningen, ville give en Bevilling, der er 25,000 Kr. større end det ærede Medlems Mindretal, jeg skal ikke særligt hævde dette, men betragte os i den Henseende staaende fuldstændig ens. Vi ere altsaa begge villige til at tilraade Thinget en stærkere Udviikling af Flaaden gjennem Vedtagelse af det af den høitærede Marineminister forelagte Lovforslag i alt Væsentligt uforandret; men hvad jeg ikke skjønner nødvendigt, og hvad jeg i alt Fald ikke har hørt noget Bevis for, er, hvorfor det under en finansiel Tilstand, der saaledes som det ærede Medlem for Kjøbenhavns 4de Valgkreds (Scharling) fiklrede forleden Dag, er saa god, at Indtægterne ere stegne, og at Statsgjælden for en ikke ringe Del er betalt, skulde være nødvendigt, for at vise sin Kjærlighed til Flaaden ved at vedtage 400,000 Kr. mere til dens aarlige Budget, samtidig at spare 1,100,000 Kr. paa Hæren. Et saadant Bevis har jeg ikke hørt, og da et saadant Bevis ikke er givet, vil det ærede Medlem kunne forstaa, at det er mig umuligt at følge ham. Det andet Motiv til sine Forslag, som det ærede Medlem fremfatter i Betænkningen, at han ønsker „i alle Tilfælde at tilvejebringe Betingelserne for et virksomt Forsvar for Sylland“, og dette har han idag ydeligere betegnet derved, at han vilde militært hævde, at Sylland skulde være en ustravistelig Del af Landet. Ja, jeg deler saa fuldstændigt Sympathi for denne Tanke, jeg ønsker fuldstændigt i den Henseende det Samme som det ærede Medlem, men jeg

kan samtidig ikke Andet end se tilbage paa, at vi have oplevet Forhold, hvor vi have haft 40 Batailloner, 36 Eskadroner og 12, 14, 15 Batterier — jeg erindrer ikke Tallet — og dog ikke kunde forsvare Sylland. Jeg forstaaar derfor ikke, hvorledes det ærede Medlem, naar han ved at betragte det, som er fremsat af den høitærede Krigsminister, kommer til det Resultat, at vi med den Hær, Ministeren foreslaar, 30 Batailloner, 16 Eskadroner og 12 Batterier, ikke kunne forsvare Sylland, ikke forsvare Fyn, og heller ikke forsvare Sjælland, dog vil være istand til at forsvare Sylland med de 8 Batailloner, han vil have garnisonerede der. Jeg forstaaar ikke, hvorledes man, naar man, som det ærede Medlem har sagt, med 30 Batailloner hverken kan forsvare Sylland og Sjælland, saa med 20 Batailloner kan forsvare baade Sylland og Sjælland. Jeg mangler Bevis for, at Saadant er muligt, og jeg kan derfor, indtil det foreligger, ikke følge ham. Jeg forstaaar heller ikke det ærede Medlem, naar han idag udtalte, at han ikke vilde have, at vi skulde falde paa en skammelig Maade, at han ikke vilde, at vi skulde falde som et Land, der ikke vil forsvare sig. Jeg forstaaar ikke, hvorledes han tror at vinde større Sikkerhed derimod ved at indskrænke Hærens Batailloners Antal til 20 istedetfor 30. — Det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg) fremkom iforgaars med en Udtalelse om, at, hvad der var kommet frem fra ham, ikke vilde være hans sidste Ord i denne Sag. Det er en Selvfølge, at dette kun kunde glæde mig, fordi det gav Forventninger i den Retning, hvori jeg havde udtalt mig, da jeg første Gang havde Ordet. Jeg skal derfor ikke særlig, hverken ligeoverfor ham eller overfor det ærede Medlem fra Kjøbenhavns Amts 5te Valgkreds gaa ind paa Detaillerne af deres fremsatte og enslydende Forslag til Hærens Styrkelse og Sammensætning. Jeg skal derfor heller ikke følge det Exempel, som det ærede Medlem fra Veile Amts 2den Valgkreds anviste iforgaars, og derfor ikke tage nogen af de gamle Betænkninger frem. Jeg kunde naturligvis godt finde deri, at baade det ene og det andet ærede Medlems Navne fandtes under Forslag om Regimenter, som de nu ikke kunne anbefale, om 30 Liniebatailloner, som de her ikke kunne anbefale, om en Styrke af Fæstningsartilleri, som svarer til det Antal, vi have foreslaaet, og som de ikke kunne tiltræde, om et lignende Antal af Ingenieurkompagnier o. s. v. Jeg skal ikke gjøre det her. Jeg skal ogsaa indrømme det ærede Medlem fra Kolbing (Berg), at jeg tilliger den Tanke, han fremsatte, at man paa et Stadium, hvor der, som baade han og den høitærede Krigsminister antydede, er langt tilbage, inden vi naae Enighed, ikke skal komme med altfor stærke Udtalelser, der mulig kunne binde. Deri er jeg enig, jeg erkjender, at det under Forhandlingerne er nødvendigt at tage et